

FORSIDE	SENESTE ARTIKLER	ARTIKELARKIV	TEMASERIER

Få tilsendt info om nye artikler: [Klik her for tilmelding](#)

Kontakt aarhus.nu:

[<< Klik her for seneste artikler](#)

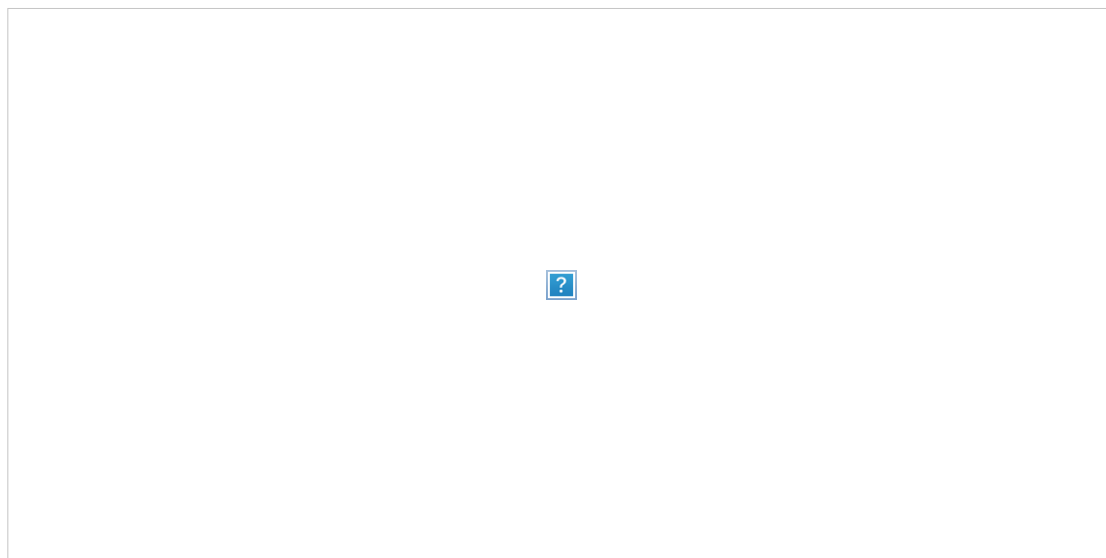
Send din kommentar til redaktion@aarhus.nu

28. marts 2007

Essay: Kunst, konflikt og køn

Kommunalpolitik, kunstseminar og optøjer på Nørrebro. Tre forskellige begivenheder, som alle omhandler lysten til konflikt. Spørgsmålet er, hvordan kampen tages op.

Af Pernille With Madsen

Essay om begivenhederne i København i uge 9

ONSDAG

Avisen Information har ansat tidligere Ekstra Blads-skribent Tom Jørgensen til at give en journalistisk spids vinkel på samtidskunst. Det har han bl.a. gjort ved at dele kunsten op i hjerte kontra hjerne, sådan at kunsten p.t. er sanselig og imødekommende ... og god, og at kunsten i 1990'erne modsat var intellektuel, elitær ... og dårlig.

Alle følte sig i den forbindelse noget amputerede. Onsdag d. 28. februar inviterede Information så til debat-aften med Tom Jørgensen i skudlinien. Han samlede et fuldt hus i tilbagelænet aggression. Han fiskede ivrigt efter lidt gang i den, men ingen gad alligevel rigtig hidse sig op at til det store kunst-slagsmål med "familiefestens halvfulde onkel", som Torben Ribe fik ham udnævnt. Når man pisser nogen af, så møder de talstærkt op, og det var ligesom succeskriteriet, som manden, som ingen alligevel gad slås med, kunne gå hjem med. Jeg tror, han gik hjem og sukkede efter de gamle dage med store manifester og modernist-mænd.

Det lykkedes dog at få lidt fægteri i gang med "set-up'ets bagmand", Informations kulturredaktør, der var meget overrasket over, at nogen fik øje på ham. Imens hoppede Tom Jørgensen rundt som en vingskudt lokkedue og prøvede at få del i løjerne.

Det friskeste forsøg på at få det slagsmål, alle var kommet efter, op at køre, var Christian Schmidt-Rasmussen, der syntes, det var en god idé at prøve at hade hinanden lidt malerisk. Men dem han gerne ville hade med, havde influenza ... og så kan man jo ikke rigtig være det bekendt..

TORSDAG

Så var der anderledes frit løb i den klassiske opstilling "politi og demonstranter" på Nørrebros runddel torsdag morgen. Der er modsætninger, der tør mødes! Og så alligevel er det altid et skuespil, selv om virkeligheden banker på i samme form som i en performance af Chis Burden. Den udføres i fysisk virkelighed, men bliver aldrig helt virkelig. Der er påmindelse om kødets plads på knoglerne og ægte adrenalin i årenerne.

Men det forbliver performance, idet skolelærerne har sat vikarerne ind til at afreagere på. Og det er da også samme sug af lyst og aggression at stå i mængden, som når man i skolen fik et glimt af mulighed for at reagere på den orden, man aldrig selv var med til at finde på, men skulle udholde hver evig eneste fucking dag. Vikarerne og ungerne har deres egen historie. Vikarerne får fri igen, men er frataget initiativet. Ungerne får lov til at udstikke dagens orden på prøve, men aldrig længe nok til andet end at lette undertrykket af ikke at kunne bestemme selv. (*NB - se sidste afsnit). De får aldrig lov til at slå med de rigtige skolelærere og inspektører, der henviser til deres kontaktbog, deres mor og far ..og militæret ..skal nok få skik på dem (hej Pia, Lene, Ritt og Ruth. Kommer i ikke herud en tur?)

"Everyone of you who has ben in a womans organization know that women are not kinder or more considerate human beings than people in general" citat Griselda Pollock.

FREDAG

Fredag cyklede jeg ind til Grundtvigs gamle højborg Vartov i samme stemning som en nytårmorgen bare uden tømmermænd og med en grund til at brænde krudt af. (Det er så trist ... det er så euforisk ...). Fagforeningerne BKF og UKK afholdt det der blev ugens, månedens, indtil videre årets bedste kulturudbud: "Den blinde vinkel - et seminar om ligestilling i kunstverdenen".

Hovedattraktion var megastjernen Griselda Pollock direkte fra Center for Kulturanalyse, Teori og Historie i Leeds . Det var en af de helt store opsætninger med otte oplægsholdere, der i titler og aktivitet ville have lagt f.eks. Statsministeren ned på tælling. De var bare ikke én mand, men seks kvinder og to mænd, og stillingen som statsleder kan endnu ikke søges kollektivt - hvilket egentlig er en skam.

Også her var den forurettede part mødt talstærkt op, men modsat festsalen på Charlottenborg og Runddelen torsdag havde modstanderen ikke nogen fysisk form. Det mest håndgribelige, der var at slå med, var de statistikker der bliver fornyet jævnligt men ikke forandrer sig stort; kvindelige kunstnere er stærkt underrepræsenterede på landets (og udlandets) museer. Statistikerne blev videregivet med en let hovedrysten, overbærende nedladdenhed - som en stærkt provokerende men ret kedsommelig modstander. Dagens kulturredaktører, museumsinspektørerne, var enten tilstede og havde rent mel i posen eller lige så fraværende som de egentlige modstandere var det torsdag på Nørrebro. Det lader til, at den sværeste kamp er at få kæmpet sig hen til sin modstander.

Alligevel bød dagen på ni timers intensiv intellektuel offensiv i løftet stemning. Det mest kontroversielle indlæg kom fra Honey Biba Beckerlee, der sværgede æstetisk sammenhørighed med Devin The Dude og fyrede op for en gang "hey yo bitch - du er kun til for min seksuelle tilfredsstillelse" -rap. Det blev ikke til nogen fællessang! Hun talte om kunsten som sted for opfindelse af momentane identiteter. Som et sted hvor det er muligt at se væk fra de på forhånd givne identiteter og etablere nye sammen med det øvrige publikum. Salen var imidlertid ikke beredt på at slagte den årelange kamp for at slå deres (vores!) identitet, og dermed rettigheder, fast. Hvis man vil have del i magten, kræver det et stærkt brand, en god organisation i ryggen, en fælles sag der kan formuleres klart. Magten er ikke til tvetydigheder og flertydige identiteter. Det kan selvfølgelig undre, at halvdelen af landets befolkning stadig er nødt til at tale fælles sag for at opnå lige adgang til magten.

LØRDAG

Efter at have løbet slalom mellem familiefesten halvfulde onkel, journalistens spidse vinkel, de parerede ordrer og traditionens selvsving havde jeg en uimodståelig trang til at stille mig ned på gaden og råbe "Kom an! En garde! Idioter!". Men alt hvad jeg fik var den ypperste form for middelmådig repræsentativ slåskamp: en bøde på 500 kr. Magten stiller ikke op til slåskamp. I sin moderne form er den baseret på flad struktur og helhedsorienteret ledelse, men magt og magtkoncentration er lige så magtfuld og baseret på udelukkelse som altid. Den kræver lige så meget accept af spillets regler og tingenes tilstand som altid.

*NB: Tilfældet Jagtvej 69 har i 23 år bestemt selv efter princippet "lyst til" frem for "orden". Hvis nogen havde fundet det vigtigt at registrere og indsende årsberetninger og besøgstal på kulturarrangementer og lign., ville en ærlig kommunalpolitiker nok lige så meget ærgre sig som skamme sig over Ungdomshusets forsvinden.

Relaterede artikler:

[Essay: Fristeder på plakaten](#)

[Dagbladet Information: Åbenhed for lukkethed – og omvendt](#)

Få tilsendt info om nye artikler: [Klik her for tilmelding](#)

Webdesign: Jan Falk Borup